

με καλό μάτι αυτήν την καινοτομίαν, η οποία έδιδεν εις τους αυλικούς του την ευκαιρίαν να παίξουν υπέρογκα ποσά. Κάποτε μάλιστα, διά ν' αποδοκιμάσῃ πλαγίως τους παικτας, εις μίαν ιπποδρομίαν, όπου ετέθησαν στοιχήματα εκατοντάδων χιλιάδων, αυτός εστοιχημάτισε... μόνον ένα σκυδόν. Η βασιλική αποδοκιμασία έννεύθη και εκ-

νά δεισυνθῆ πρὸς τὸν πύργον Μπαγκατέλ. Ο πύργος αὐτὸς εἶχε κτισθῆ ὑπὸ παρὰδύου περιστάσεις, μαρτυρούσας τὴν μακρίαν τῶν στοιχημάτων ποῦ ἦσαν τῆς μόδας ἐκείνων τῶν καιρῶν.

Ὁ κόμης Ἄρτουᾶ εἶχεν εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης ἓν οἰκόπεδον. Ἐστειχημάτισε λοιπὸν μετὰ τὴν Βασιλίσαν χιλίας λίβρας, οἱ ὅτε ἐκίχεν ἐκεῖ ἓξ ἐβδομάδων.

Ἐβαλεν ἀνεκασίους ἐργάτας, οἱ ὅποιοι ἐργάζοντο νυκθήμερον. Κ' ἐπειδὴ ἔλειπαν τὰ ὕλικά, περιπολοῖαι ἐλβετῶν σωματοφυλάκων ἐπιαναν εἰς τοὺς ἔρμους ὅσα κάρρα εὗρισκαν φορτωμένα μετὰ ἀκωνάρια, ἀσβέστην, τουβλακτ. Ἐἴνε ἀληθές, οἱ τὰ κατασχέτομενα ἐπληρώοντο ὁ λαὸς ὅμως εἶχε γίνῃ ἀνάστατος διὰ τὴν αὐθαιρέσιαν.

Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἔξ εβδομάδων, ὁ κόμης εἶδε μίαν λαμπρὴν ἐορτὴν πρὸς τιμὴν τῆς Βασιλίσης εἰς τὴν νέαν του κατοικίαν. Ὁ Μπόμπης ἤξευρε τὴν ἱστορίαν και διὰ τοῦτο ἐχαίρειτο πολὺ ποῦ ὅθ' ἔδλεπεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸ μυθικὸν ἐκεῖνο παλάτι.

Ἐφθασαν μετ' ὀλίγων. Ἡ ἀμαξα τοῦ κ. Λωζέν διήλθε τὴν καγγελοθύραν τοῦ πύργου και τὸν ἀπέβησε εἰς τὸν κήπον πρὸ τοῦ πυλῶνος.

Ὁ μικρὸς τζόκευ εἶχε μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλ' ὁ κύριός του τὸν ἐφώνασε.

— Κατέβα, τῷ εἶπε, και ἀκολούθει με.

Περιχαρὴς ὁ Μπόμπης ἠκολούθησε τὸν κύριόν του εἰς μίαν ἐκτεταμένην πρασιάν, ὅπου εἶδε λαμπρὴν ὀμήγηριν κυριῶν και κυριῶν.

Ἐκείνων τῶν καιρῶν, ὁ ἐξωφρενισμὸς τῶν συρμῶν ἤτο ἐφ' ἀμύλλας πρὸς τὸν ἐξωφρενισμὸν τῶν ἰδεῶν. Εἰμποροῦλεν νὰ εἰπωμεν, ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ἦτο ἡ τρέλλα.

Ὁ Μπόμπης ἐκτύπησε μ' ἐμπλήξιν τοὺς μεγατοῦνας, οἱ ὅποιοι εἶχον ἐγκαταλείψῃ τὴν κομψὴν αὐλικὴν στολήν, διὰ νὰ περιβληθοῦν τὸ ἀγγλικὸν φράκον. Τὸ φράκον αὐτὸ ἦτο ἀπὸ κόκκινῃν τσάχαν μετὰ μεγάλα κομβία ἀπὸ χαλλῶν ἐπίχρυσον.

Αἱ κυριαὶ πάλιν ἐφορεῦσαν μᾶλλον

ἀπλὰ και κομψὰ φορέματα. Ἄλλ' ἡ τρέλλα τῆς ἐποχῆς ἐξιδηλοῦτο εἰς τὰς κομμώσεις των. Ἦσαν τόσο ὑψηλαί, τεράστιαι, ὥστε ὑπερβώθησαν νόθοι εἰς τὰ καθίσματα τῶν ἀμαξῶν, διαφρεστικά ἤτο ἀδύνατον νὰ χωρέσουν!

Ἡ κυρία Ματιγιόν, π. χ., εἶχε κεντισθῆ ἂ λὰ ζαρτυνιέρ. Περιέβαλε δηλαδὴ τὴν κότσον τῆς μ' ἐν μαυροκόκκινον ὄφρασμα, εἰς τὰς πιυχὰς τοῦ ὀπίου ὁ δάκρυος κηλιτέγγης Λεονάρ εἶχεν ἐμπήξῃ ἀγκινάρες, καρόττα και ραπανάνιχ. Ὁ νεωτερισμὸς αὐτὸς εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν και αἱ ἄλλαι κυριαὶ ἐλεγαν μετὰ περιπάθειαν:

— Ἄχ, τί ὠραίο ποῦ εἶνε!.. Ἐχουν τόσο ἁπλότητα αὐτὰ τὰ λαχανικά!.. Ὀρισμένως εἶνε φυσικώτερα ἀπὸ τὰ ἀνθη!

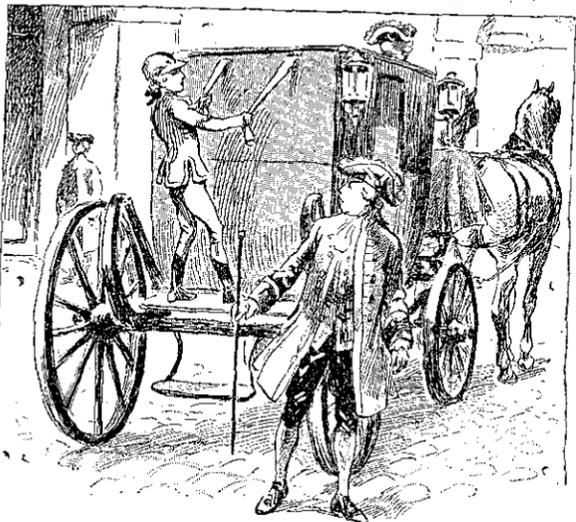
Ὅπως αἱ ἐνδυμασίαι τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ὅπως ὅλα τὰλλα πράγματα, αὐτὸ κ' οἱ διασκεδάσεις τῆς ὀριστοκρατίας ἦσαν ἐξωφρενικαί. Τὰ τρελλότερα, τὰ παραδοξότερα στοιχήματα ἦσαν τῆς μόδας, ὁ δὲ Μπόμπης προέβλεπεν, ὅτι ὁ κόμης Ἄρτουᾶ δὲν εἶχε συγκαλέσῃ εἰς τὴν κατοικίαν του τὴν ἐλλεικτὴν ἐκείνην ὀμήγηριν, παρὰ διὰ νὰ τῆς προσφέρῃ κάτι ἐκτακτον, πρωτοφανές.

Καὶ δὲν ἄργητε νὰ τὸ ἰθῆ.

Ἐνας ἵππεὺς παρουσιάζεσται ἔξοφρα εἰς τὸν κήπον και καλπάζει χειροκροτούμενος ἀπὸ ὄλους τοῦ θιατός.

Ὁ Μπόμπης ἀνεγνώρισεν εὐθὺς τὸν ἀντίπαλόν του, τὸν μαρκήσιον Κονφλάν, τὸν ὅποιον εἶχε νικήσῃ εἰς τὸ Σαμπλόν.

Ὁ στρατιωτικὸς αὐτὸς ἦτο ἓνας ἰδι-

Ἡ ἀμαξα ἐξεκίνησε μετὰ τὸν Μπόμπην εἰς τὴν θέσιν τοῦ Γκριμῶ. (Σελ. 166 στ. α').

ποτε αἱ ἵπποδρομίαι ἐγίνοντο σπανιώτερα.

Ἐκ τούτου ὁ Μπόμπης ἔμνευε σχεδὸν ἀίργος και ἄμα ἐπεριποιεῖτο τὸν Πέρτενερ, δὲν ἤξευρε πλέον πῶς νὰ περάσῃ τὸν καιρὸν του.

Ἐν ἀπόγευμα, ἐνῶ ἐπλήττειν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου, ὁ δευῆ Λωζέν, ὁ ὅποιος ἐξῆλθεν ἐν μεγάλῃ στολῇ και ἠτοιμάζετο νὰναθῆ εἰς τὴν ἀμαξάν του, τὸν ἐφώνασε.

— Ἐλα μαζί με, Μπόμπη, τοῦ εἶπε μειδιῶν. Ἀνέβα ἀπὸ πίσω, στῆ θέσι τοῦ Γκριμῶ... Ὅθ' ἰδῆς σήμερα κάτι τι, ποῦ ὅθ' σὲ διασεαδάσῃ.

Περιχαρὴς ὁ μικρὸς τζόκευ ἐτρῆξεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐφόρεσε τὴν πρασινήν μεταξωτὴν στολήν του και τὸ κασκέττον του μετὰ τὴν μεγάλην προμετωπίδα, κ' ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αὐλὴν, ὅπου τὸν ἐπερίμενον ὁ δευῆ φορῶν τὰ γάντια του.

Ὅταν ἐπλησίασεν εἰς τὸ ὄπισθεν τῆς ἀμάξης, διὰ νὰνέλθῃ εἰς τὴν θέσιν τοῦ λακέ, ὁ Γκριμῶ ποῦ τὸν εἶδε, δὲν ἐβόσταξε.

— Παληῶπαιδο, ἀλήθεια κ' ἀπ' ἀλήθεια, ἐμουρμούροσε. Τῶρα ὄλος ὁ κόσμος εἶνε γι' αὐτόν!...

Καὶ ἡ ἀμαξα ἐξεκίνησε μετὰ τὸν Μπόμπην εἰς τὴν θέσιν τοῦ Γκριμῶ. Ὁ μικρὸς τζόκευ ἐνόμισε κατ' ὄρχας ὅτι ὅθ' ἐπήγαιναν εἰς τὸ Παρίσι. Ἄλλ' ἄμα ἐφθασαν εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Σαιν-Κλου, ὁ Λωζέν διάταξε τὸν ἀμαξηλάτην του

πος, τρέχων πάντοτε μετὰ τὸν και κρατῶν εἰς τὸ χεῖρι του ἓνα ποτήρι γεμάτον κρασί.

Ὁ Μπόμπης, πρὸς τὸν ὅποιον ἐξῆγγησαν τὸ στοιχίμα, ἐμειδίσει περ φρονητικῶς. Δι' ἓνα ἄνδρα, και μάλιστα εὐπατρίτην, τοῦ ἐφάνη ὡς παιδορωιδίχ.

Ἄλλ' ἰδοῦ, τῶρα φέρνουν μίαν φιάλην και ἓνα ποτήρι κρυστάλλινον. Ὁ ἵππεὺς λαμβάνει τὸ ποτήρι και ἡ ὠραία κυρία Γκραμῶν τοῦ τὸ γεμίζει ὡς τὰ χεῖλη, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος προσπαθεῖ νὰ κατευνασῇ τὴν ὀρμὴν τοῦ ἵππου του.

Ὅλα εἶνε ἑτοιμα. Ὁ κόμης Ἄρτουᾶ δίδει τὸ σύνθημα, κινῶν τὸ μανδύλι του, και ὁ ὀβριωματικὸς ἐκκινεῖ μετὰ ρυθμικὸν τριποδισμόν, διὰ νὰ κάμῃ τὸν γύρον τῆς πρασιᾶς.

Μετὰ τὴν χεῖρα τεταμένην, κρατεῖ ὑψηλὰ τὸ γεμάτον ποτήρι και μετὰ μεγάλην δεξιότητητα παρακολουθεῖ τὰς κινήσεις τοῦ ἵππου του, τοῦ ὅποιου ρυθμίζει τὸ βῆμα διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς.

Τρεῖς φορές διήλθε πρὸ τοῦ περιστελλίου, ὅπου ἦσαν συνηθραϊμένοι οἱ θιαταί, οἱ ὅποιοι τὸν ἐχειροκρότουν. Εἰς τὸν τέταρτον γύρον ἐσταμάτησεν ἡρέμα, και ἀμέσως προετρέψεν οἱ κριταὶ διὰ νὰ βεβαιώσουν, ὅτι τὸ ποτήρι ἦτο γεμάτον και ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς κούρας δὲν εἶχε χυθῆ οὔτε σταγὼν.

Τὴν φορὴν αὐτὴν ὁ μαρκήσιος Κονφλάν ἐκέρδιε τὸ στοιχίμα του και ὄλοι τὸν ἐπερικύκλωσαν διὰ νὰ τὸν συχαροῦν.

Ἄλλ' ὁ Μπόμπης θὰ ἐδοκιμάζε και ἄλλας ἀκόμη ἐκπλήξεις...

Ἡγεμονικὸς ἀκροβάτης

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ὁ ἄθλος τοῦ κ. Κονφλάν, ὁ κόμης Ἄρτουᾶ παρεκάλεσε τοὺς προσκεκλημένους του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν εἰς ἓνα πορτοκαλλεῶνα ὁ ὅποιος εὗρισκετο εἰς τὴν δεξιὰν πτέρυγαν τοῦ πύργου. Ὅταν, κατόπιν τῶν κυριῶν και κυριῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν πορτοκαλλεῶνα και ὁ Μπόμπης, εἶδεν ἓνα σχοινί τεντωμένον εἰς παοσάλους και εἰς ὕψος εἴκοσι περίπου ποδῶν ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

— Μπα; θὰ ἰδοῦμε και σχοινοβάτας; ἐσυλλογίσθη τόσο τὸ καλλίτερο!

Ἄλλ' ἡ ἐκπλήξις του, καθὼς και ὄλων τῶν θιατῶν ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν ἐγνώσθη ποῖος ὅθ' ἦτο ὁ σχοινοβάτης τῆς ἐορτῆς.

Εἰς τὸν κήπον παρουσιάσθη ἔξοφρα αὐτὸς ὁ κόμης Ἄρτουᾶ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βασιλέως, μετὰ κόκκινον μαγιῶ και μετὰ μακρὸν κοντάρι. Πλησίον του ἐστέκετο ὁ Πλασιδάς, ὁ διάσημος ἀκροβάτης, συνοδύων τὸν ὑψηλὸν του μαθητὴν.

Ὁ κόμης ἐχαίρετῃσε τὴν ὀμήγηριν μετὰ τὴν μεγαλειέταν ὀσοβαρότητα και, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ διδασκάλου του, ἀνέστη ἐπάνω εἰς τὸ σχοινί. Ἐκεῖ, μετὰ κατα-

πληκτικὴν δεξιότητητα, ἤρχισε νὰ ἐκτελῇ ὅλα τὰ συνῆθη γυμνάσματα τῶν ἀκροβατῶν. Ἐπεριπάτησεν ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τοῦ σχοινοῦ ὡς τὴν ἄλλην ἔκαμε τουβλας εἰς τὸν ἄερα, πίπτων πάλιν ἔρθιος ἢ καθιστός, εἰς τὸ σχοινί ἐξῆπλώθη ἐπ' αὐτοῦ ἀνάσκελα, ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸ σφυρὶ και τέλους ἐχόρευσε μενουέτον!

Βροντοῦτῃ χειροκροτήματα ἔχα ῥέτησαν αὐτὰς τὰς ἀσκήσεις και ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βασιλέως, εὐτυχῆς και συγκινημένος ὡς νὰ εἶχε κερδίσῃ μίαν μάχην, ἠύχαριστοι στέλλων πρὸς τὴν ὀμήγηριν φιλήματα.

Ἐνῶ οἱ προσκεκλημένοι συνέχαιρον τὸν κόμητα, ὁ Μπόμπης ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν πορτοκαλλεῶνα και, ἐπιστρέψας εἰς τὴν εἴσοδον, ἀνεμίγη μετὰ τοὺς ὀψηρέτας οἱ ὅποιοι ἐσχολοῖαζαν τὰ θεάματα ποῦ εἶδαν μακρόθεν και αὐτοί. Παρὰ τὴν μίαν τὴν ἠλιγίαν ἀντελαμβάνετο τὸ γελοῖον και ἀπρεπὲς αὐτῶν τῶν ἐπιδείξεων και εἶλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Κομφί και χειρωμένοι αὐτοὶ οἱ Γάλλοι, ἀλλά... λιγάκι τρελλοί.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΠΑΣΧΑ

Ἀγαπητοί μου,

Πο τὴν τουρκικὴν τότε, τὴν δουλὴν Μακεδονίαν, πρὸ δέκα ἐτῶν, —εἶχεν ἔλθῃ ἔδω ἓνας ὀμογενὴς ἱατρός, μακρὸς συγγενὴς μου, λαμπρὸς ἐπιστήμων και λαμπρὸς πατριώτης. Μετὰ τὸ κόκκινον φεσάκι του, μετὰ τὴν μαύρην

ριδιγκόταν του, μετὰ τὴν κυκλὴν κονκάρδαν τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος, (ἡ Ἐλληνικὴ Κυβέρνησις τὸν εἶχε παρασημοφορήσῃ διὰ τὴν πατριωτικὴν του δρασίαν,) ἤρχετο εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ ἐστιάσῃ και αὐτὸς μίαν φορὰν ἓνα ἐλεύθερον Πάσχα... Ὅλα, φυσικά, τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσιν. Εἰς τὰς ἀκολουθίας, εἰς τὰς τελετάς, εἰς τὴν περιφορὰν και τὸ προσκύνημα τῶν Ἐπιταφίων, παντοῦ, τὸν ἔβλεπα συγκεντημένον βλαβιά, ἑτοιμὸν νὰ κλαύσῃ. Τὴν μεγαλειέταν ὀμως συγκίνησιν τοῦ ἐπροξένησε, τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως, τὸ μυριόφωνον ἐκαίνο, τὸ μυριόφωνον, τὸ μυριόκρατον, τὸ θριαμβευτικὸν και ἐπινίκειον Χριστὸς Ἀνέστη, ποῦ τὸ ἐχαίρειζε τὸ ἐλεύθερον ἑλληνικὸν ἡλεθόλον.

Ἦτο βέβαια κάτι νέον και ἄγνωστον διὰ τὸν ὀβόδουλον ὀμογενῆ, τὸν συνηθισμένον νὰ ζῆ ὑπὸ τυραννικῶν μισαλλοδόξου, τὸ ἄθηναϊκὸν αὐτὸ Πάσχα, ποῦ ἐφαίνετο πραγματικῶς ὡς νὰ τὸ συνεύρταζαν ὁ οὐρανὸς και ἡ γῆ.

—Χριστὸς ἀνέστη! τοῦ εὐχῆθηκα, θλίβων τὸ παγωμένον τοῦ χεῖρι, τὴν ὠραν ποῦ ἐπιστρέφωμεν ἀπὸ τὴν τελετήν, εἰς τὸν δρόμον τὸν γεμάτον φῶς και ἀγαλλίσιαν.

Ἐμεινεν ὀλίγας στιγμάς ἀμίλητος, ἔπειτα ἐσῆκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανὸν και στενάξων ἐκ βλαθῶν:

— Ἄχ, ποῦ εἶπε, γιὰ μᾶς δὲν ἀναστήθηκε ἀκόμη!

Καὶ ἄφισε τὸ δάκρυ του, τὸ συγκρατημένον ὡς τότε, νὰ τρέξῃ εἰς τὸ ὠχρὸν μαγουλὸν του.

Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω αὐτὸ τὸ δάκρυ! Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸν τόνον τῆς φωνῆς και τὴν ἐκφρασίαν τοῦ ὠραίου ἐκείνου ἀνδρικοῦ προσώπου, κάτω ἀπὸ τὸ κόκκινον φεσάκι τῆς δουλείας, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐξέσφαζε τὸ μεγάλο του παράπονον: «Γιὰ μᾶς δὲν ἀναστήθηκε ἀκόμη!» Μετὰ ἐφάνη ὡς νὰ ἤκουε τὸν στεναγμὸν και νὰ ἔβλεπα τὸν πόνον ὄλου τοῦ ὀποδούλου, τοῦ τυραννευμένου Γένους, τὸ ὅποιον ἐπὶ τόσους αἰῶνας σκότους και τρόμου, ψευτοεώραζε τὸ Πάσχα του... Τί διαφορά ἀπὸ ἓνα Πάσχα εἰς μίαν μακεδονικὴν πόλιν, ὑπὸ τὸν Γεῦσκον, ἔως ἓνα Πάσχα ἑλληνικόν, ἄφρονον, πανελεύθερον, εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς ἐλευθέρας αὐτῆς γωνίας! Αὐτὴν τὴν διαφοράν ἔβλεπεν ὁ ὀμογενὴς κ' αἰμάτωνεν ἡ καρδιά του, κ' ἐδάκρυζε τὸ μάτι του...

Ἐἰ φέτος λοιπὸν εἶνε τὸ πρῶτον Πάσχα ποῦ τὸ ἐορτάζουν κ' ἐκεί-πέρα ἀληθινά, τὸ πρῶτον Χριστὸς Ἀνέστη ποῦ τὸ χαίρειζέι—αἱ ὄνειρον!—ὁ κρείτος τοῦ ἐλευθέρου ἑλληνικοῦ ἡλεθόλου. Εἰς τὴν μακεδονικὴν του πόλιν, τὴν ἀταγεχομένην τῶρα ὑπὸ τοῦ ἀπελευθερωτοῦ στρατοῦ, ὁ ὀμογενὴς πατριώτης εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν ἐθυρῆθῃ τὸ Πάσχα ποῦ ἔκαμε πρὸ δέκα ἐτῶν εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ μὴν ἐσυλλογίσθη τὸ παράπονον και τὸ δάκρυ ποῦ τοῦ ἀνέβασεν ἀπὸ τὰ μύχια τῆς ψυχῆς του τὸ Χριστὸς Ἀνέστη μας και νὰ μὴν ἐπιθύρῃσε—νὰ μὴν ἐβροντοφώνησε, καλλίτερον, —τὴν ἀπόδοσιν γεμάτος χαρᾶν:

— ὦ, καί! τῶρ ἀναστήθηκε και γιὰ μᾶς!

Ὅλοι οἱ ἐλευθερωθέντες ἀδελφοί μας, τὰ ἐκατομύρια τῶν Ἐλλήνων Χριστιανῶν τῆς Μακεδονίας, τῆς Ἡπείρου, τῶν Νήσων, τὸ εἶπν ἐπίσης: «Τῶρ ἀναστήθηκε και γιὰ μᾶς!» Εἶνε τὸ πρῶτον Πάσχα, ἑλληνικόν και ἐλεύθερον, ποῦ χαίρονται εἰς τὴν ζωὴν των. Δὲν θὰ τὸ ξεχάσουν ποτὲ αὐτοί. Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω μεν ποτὲ και ἡμεῖς, ποῦ νοσερῶς εἰμῆθα τῶρα μαζί του, και φανταζόμεθα ὀλην τὴν ἁγίαν των χαρὰν, και τὴν αἰθανόμεθα ὡς ἰδικὴν μας...

Σὰς ἀσπίδοιμα

Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Πολύ άνησυχο, τὸ δυστυχισμένο μερμηγκι ἀκολούθησε τὸν ἀγγελιαφόρο.

Ἡ Βασίλισσα ἐκάθητο ἐπὶ τὸ κελλί της, περικυκλωμένη ἀπὸ τῆς ὑπουργίνας της.

Ἦτο ἓνα Οχυράσιο μερμηγκι, μεγαλόσωμο καὶ καλοκατωμένο, μεγάλη-τέρο ἀπ' ὄλους τοὺς ὑπηκόους, ὅρ-

«Νά τες! νά, ἡ νυφοῦλες!..» (Σελ. 168, στ. 6').

σενικούς καὶ θηλυκούς καὶ οὐδετέρους.

Ἐνα ζευγάρι πτερά ὄρατα, διαφανῆ καὶ λεπτότατα, ἐπέβη τὸς ὤμους του. Καὶ εἶχε τὸ σοβαρὸ ἐκείνο ὄφρος, τὸ λιγάκι μελαγχολικὸ, πὺ βλέπουμε 'ς ὄλους ἐκείνους πὺ ἔχουν τὴ βαρεία εὐθύνη νὰ διευθύνουν καὶ νὰ κυβερνοῦν τοὺς ἄλλους.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ δεκάτου τάγματος ἔσκυψε μὲ σεβασμὸ ἐμπρὸς τῇ Βασίλισσῃ, ἡ ὁποία, ὄρου δὲν ἐκτύπησε ἑλάφρᾳ τὸ κεφάλι μὲ τῆς κερατῆς της—γιατί ἔτσι ἀρχίζουν τὴν συνομιλία τους τὰ μερμηγκια.—τοῦ εἶπε:

—Ἐλα, μικρὸ μου, μὴν τρέμεις! Τί συμβαίνει; Πέ μου. Ἄν ἔκαμες κανένα σφάλμα, ὁμολόγησέ το μὲ εὐλιχρίνεια καὶ ἐμπιστεύσου στὴν ἐπιεικείᾳ μου. Μὴν ξεχνᾷς ὅμως, ὅτι τὰ καλά μερμηγκια δὲν λένε ψέμματα ποτέ. Τὸ ψέμμα εἶνε γιὰ τοὺς δειλοὺς, ἐνῶ τὰ μερμηγκια εἶνε γενναῖα. Ἐμπρός!

—Βασίλισσά μου, θὰ σὰς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Σήμερον τὸ πρωί, ἐκεῖ πὺ βοηθοῦσαν ἡ παραμάνες τῆς χρυσαλλίδος νὰ βγεῖν ἀπὸ τὰ κουκούλια, μιά ἀπ' αὐτές, γρητὰ ἐργάτρια, ἀξία κάθε ἐμπιστοσύνης, ἔβγαλε τῆς φωνῆς. Ἀνάμεσα ἐπὶ κουκούλια της, εἶχεν ἀνακαλύψῃ ἓνα νηόβγαλτο ἀσπρον μερμηγκι, κοριτσακί. Δηλαδή μιά ξένη. Πῶς συνέβη τέτοιο πρᾶγμα, ἡ παραμάννα δὲν μπόρεσε νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ.

—Ὁ νόμος εἶνε ρητός, εἶπεν ὀρθόκατᾳ ἡ φοβερὴ, ἐκείνη Λασία. Πρέπει νὰ θανατωθῇ. Δὲν εἶν' ἄλλο!

Ἡ Βασίλισσα μ' ἓνα νεῦμα τὴν ἐπρόσταξε νὰ σωπάσῃ.

—Κατ' ἀρχὴν, εἶπε, ἔτσι εἶνε τὸ σω-

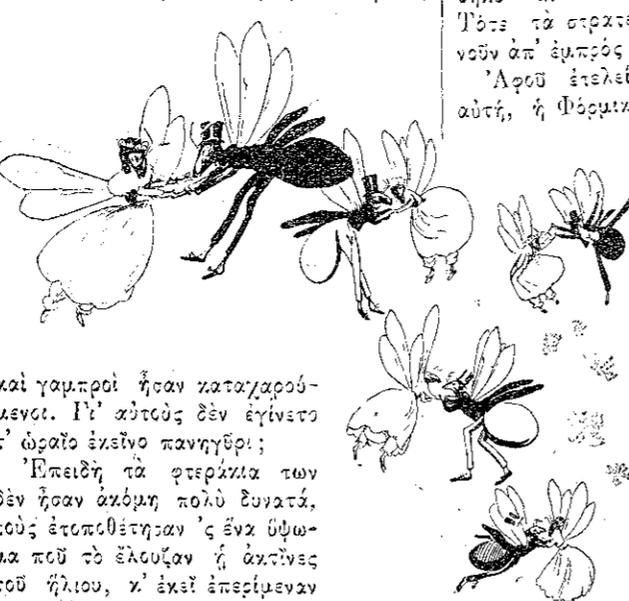
στό. Ἄς μὴ βιασθοῦμε ὅμως. Πρὶν βγάλωμε μίαν ἀνεκλήρητη ἀπόφασιν, πρέπει νὰ ἐξετάσωμε τὴν ὑπόθεσιν, νὰ φωτισθοῦμε καλά καὶ νὰ ἐνεργήσωμε μὲ δικαιοσύνη. Πήγαινε!

Εὐχαριστημένος πὺ ἐγλύτωσε τόσο εἰρηνά, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ δεκάτου ἐχρίστηκε μὲ σεβασμὸ τῇ Βασίλισσῃ, ἐνῶ ἡ Λασία ἐρούσκιανε ἀπὸ τὸ κακό της κ' ἐσκήκανε τῆς τρίχας της σὺν σκαντζόχοιρος.

Ἐξω, ὅλα ἦσαν ἔοικμα γιὰ τὴν ἐορτή. Ὅλος ὁ λαὸς τῶν μερμηγκιῶν, σιλλάβοι κ' ἐλεύθεροι—οἱ πρῶτοι, καθὼς εἶπαμε, στακτερόμαυροι, οἱ δεῦτεροι μαῦροι πρὸς τὸ κοκκινωπό,—ἐξέχυθη ἀπὸ τὴν μερμηγκούπολιν κ' ἐπλημύρισε τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἄρειος. Καθῆνας ζητοῦσε νὰ βρῇ μιά καλὴ θέσιν ἐπὶ σκιά τῶν διαφόρων φυτῶν καὶ ἡ συνομιλία μεταξὺ τῶν γειτόνων ἔδιναν κ' ἐποίρναν.

Ἐξορῶντα, ἀκούσθησαν φωνές: —Σιωπῆ! Νά τες!... Νά, ἡ νυφοῦλες!

Μὲ διαστακτικὸν, ἀτόλμο βῆμα, ἡ νυφοῦλες ἐπενοῦσαν. Δεξιὰ κ' ἀριστερᾷ, ἡ καλῆς παραμάνες, πὺ τῆς εἶχεν περιποιηθῆ καὶ τῆς ἐπρόσεχεν ἀκομῆ, τῆς ἐντρατοῦσαν ἀπὸ τὰ χεράκια καὶ τῆς ὠδηγοῦσαν. Ἀπὸ μέσα τους ὅμως, νυφῶδες

«Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον πέταγμα τῆς ζωῆς των!» (Σελ. 169 στ. α')

καὶ γαμπροὶ ἦσαν καταχαρούμενοι. Γι' αὐτοὺς δὲν ἐγένετο τ' ὄρατο ἐκείνο πανηγύρι;

Ἐπειδὴ τὰ πτεράκια των δὲν ἦσαν ἀκόμῃ πολὺ δυνατὰ, τοὺς ἐποπέθησαν 'ς ἓνα ὕψωμα πὺ τὸ ἔκουζαν ἡ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, κ' ἐκεῖ ἐπερίμεναν μὲ συγχίνοι.

Σὲ λίγο, ἄλλες φωνές: —Νά, νά, ὁ στρατός!... Ἡ παράταξ!.. Οὐρᾶ! Ζήτω!...

Τὸ πλῆθος συγχίνοιται. Καὶ τὰ μικρὰ μερμηγκόπουλα, ζωηρὰ κ' εὐκίνητα, σκαρφαλώνουν ἐπὶ ψηλὰ χορτάρια, γιὰ νὰ ἴδουν καλλίτερα τὸ θέαμα.

Μὲ θουραστή τάξιν, σὲ πυκνὰς φάλαγγας, ὁ μερμηγκοστράτος ἐπενοῦσε κατὰ λόχους. Οἱ ἀξιωματικοὶ μὲ τὰ μεγάλα

κεφάλια, ἔπρεχον ἀπὸ δ'αὶ κ' ἀπὸ κ'αί, γιὰ νὰ κρατοῦν τῆς κανονικῆς ἀποστάσεως. Ἀντιγροῦσε ὁ κρότος τῶν ποδιῶν, πὺ κτυποῦσαν τὸ ἔδαφος ρυθμικά, κ' ἓνας ἄλλος κρότος περίεργος, σὺν κλαγγῇ, πὺ τὸν ἐκαμναν ἡ δαγκάνες τῶν πολεμιστῶν.

Διαμιᾶς, μὲ τὸ πρόσταγμα τοῦ ἀρχιστρατήγου, πὺ ἐκίνησε τῆς κερατῆς του, —κίνημα πὺ τὸ ἐπανέλαβαν ὅλοι οἱ ἀξιωματικοί,—τὸ στράτευμα ἐσταμάτησε καὶ παρατάχθη σὲ δύο στρίτους. Ὅλοι ἐσώπασαν, δὲν ἄκουε οὔτε ἄχνα. Ἡ Βασίλισσα ἐβάνηκε ἀπὸ μακρὰ.

Τριγυρισμένη ἀπὸ τῆς ὑπουργίνας της καὶ τὴν κτηνική της φρουρᾷ, ἐπροχωροῦσε μὲ μεγαλοπρέπειαν, 'ς τὴν σκιά ἑνὸς μεγάλου φύλλου, πὺ τὸ κρατοῦσαν ἀπὸ πάνω της δύο ἀκόλουθοι. Τὸ βαθὺ κόκκινον τῆς φορεσίας της καθῶς καὶ τὸ ψηλὸν τῆς ἀνάστημα τὴν ἔκαναν νὰ ξεχωρίζῃ ἀπ' ὅλη της τὴ συνοδείαν.

—Ζήτω ἡ Βασίλισσα! Ζήτω ἡ σεβαστῆ μας Μητέρα! ἐφώναζε ὁ λαός.

Ἡ Βασίλισσα χαιρετοῦσε μὲ τὰ χεράκια της δεξιὰ κ' ἀριστερᾷ, καὶ σιγὰ σιγὰ ἀρχισε νὰ περᾷ μπροστὰ ἀπὸ τὰ στρατεύματα, πὺ ἐστέκοντο τώρα σὲ μιά θουραστή ἀκίνησιν, καὶ νὰ τὰ ἐπιθεωρῇ.

Καὶ ὄρου ἐτελείωσε ἡ ἐπιθεώρησις, ἡ Βασίλισσα μὲ τὴν ἀκολουθίαν της ἀνέβηκε καὶ στάθηκε 'ς ἓνα μικρὸ ὕψωμα. Ὅτε τὰ στρατεύματα ἀρχισαν νὰ περνοῦν ἀπ' ἐμπρὸς της.

Ἄρου ἐτελείωσε καὶ ἡ παρέλασις αὐτῆ, ἡ Φόρμικα Β', (ἔτσι τὴν ἔλεγον τῇ Βασίλισσῃ), ἐξέκίνησε μὲ τὴν ἀκολουθίαν της γιὰ νὰ φύγῃ. Γιατί εἶχε εὐθασίᾳ ἡ ὥρα τῆς διασκεδάσεως καὶ ἡθελε ν' ἀφίση τὸ λαὸν τῆς ἐλεύθερον νὰ διασκεδάσῃ, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῇ ἀπὸ τὴν πάσαν πολὺ σεβαστὴ παρουσίαν της.

Ἀμέσως τὰ μερμηγκόπουλα ἐπροβόλησαν ἀπὸ τὰ ψηλὰ χορτάρια κ' ἀρχισαν νὰ τρέχουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ σὺν τρελλά. Μερικὰ ἔμειναν στῆς ἄκρας τῶν φύλλων, πὺ τὰ κουνήμασεν ἡ αὔρα, καὶ διασκέδαζον μὲ αὐτὸ τὸ κούνημα. Ἄλλα ἐπάλευαν γιὰ διασκεδάσει. Ἄλλα ἐχίζουσαν χωρὶς νὰ κάνουν τίποτα. Καὶ ἄλλα, τὰ πὺ λιχουδίαν, ἐεργάζοντο τὸ τροπέξιν τοῦ συμποσίου.

Ἐξορῶντα ἀκούσθηκε ἓνας βόμβος ὄρου καὶ συγγρόνως ἀρμονικὸς σὺν ἡχοῦ ἀρ-

πας. Οἱ γαμπροὶ καὶ ἡ γυναῖκες εἶχον ἀνοίξῃ διάπλατα τὰ φτερά των καὶ περτοῦσαν σὺν ἀέρι. Ἦταν τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον πέταγμα τῆς ζωῆς των!

Στὸν καθαρὸν ἀέρα, τὰ φτερωτὰ μερμηγκια εἶχον ὕψωθῇ σὰ σύννεφο. Μὲ βιαστικὰ καὶ δυνατὰ περιουγίσματα, δύο-δύο, ζευγορωμένα, πότε ἐπήγαιναν ὀλόγισα, πότε ἐστριφοῦριζαν, καὶ πότε ἔκαναν τεῦμπες σὺν τρελλά.

Τὴν ἴδιαν ὥραν, κάτω, στῆ γῆ, τᾶλλα μερμηγκια πὺ δὲν εἶχαν πιά φτερά, ἐγδρευαν μὲ τὴν μουσικὴ ὄλων ἐκείνων τῶν φτερῶν πὺ ἐρχίζαν ἀπὸ πάνω τους τὸν ἀέρα. Ἐγδρευτὴν καθρέλλιας, συρτοῦς, τραντέλλας κ' ἓνα σωρὸ ἄλλους χοροῦς, μὲ τὴν ἴδιαν τρέλλα πὺ τᾶλλα πετοῦσαν.

Ἄλλα ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ὥρας, τὰ πτερωτὰ μερμηγκια ἀρχισαν νὰ κουράζονταν. Μερικὰ ἐπερταν κάτω. Καὶ ἀμέσως

ἡ παραμάνες τὸ ἐπίασαν, τοὺς ἔβγαζαν τὰ φτερά των καὶ τὰ τραβοῦσαν ἐπὶ μερμηγκοφωλιᾷ. Ἐκεῖ θὰ ἐξεκουράζοντο ἀπὸ τὸν ἀναεῖον περίπατον καὶ ἐπειτα θὰ ἐγίνοντο ἐργάτες—χωρὶς φτερά, τώρα πιά,—ὅπως καὶ τὰ ἄλλα...

Καὶ ὄρου ἐπασαν σιγὰ-σιγὰ ὄλα, κ' ἐπαψεν ἔτσι ἀπάνω τὸ πέταγμα καὶ κάτω ὁ χορὸς, ἔβαινε ἡσυχία κ' ἐκαθησαν ἐπὶ τροπέξιν τῶν γᾶμων.

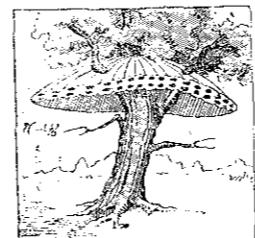
Μὲ τὸ πέσιμον τοῦ ἡλίου, ἡ ἐορτὴ ἐτελείωσε. Ὅτε ἐδόθηκε διαταγὴ νὰ γυρίσουν ὄλοι ἐπὶ τὴν μερμηγκούπολιν. Καὶ ὄρου ἐβράχθησαν κατὰ ὄλας ἡ πόρτες, δὲν ἔμειναν ἐξω παρὰ οἱ φρουροί, πὺ χροιστοῦσαν νὰ γυρνοῦν γιὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς φυλῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.
Ἡ Κρινιὼ ἐξορίζεται.

Ἡ μερμηγκοφωλιᾷ ἐφαίνετο ἡσυχία

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Φωλεαὶ καλὰ προφυλαγμέναι

Κάποια πτηνὰ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς συνειθίζου νὰ στεγάζου τὰς φωλεὰς των μ' ἓν εἶδος ὑμβρέλλας, τὴν ὁποίαν κ' ατὰς κεράζου ἀπὸ ξηρὸχορτα καὶ πηλὸν ὀλόγυρα εἰς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου των. Πολλὰι φωλεαὶ μαζὶ εὐρίσκονται εἰς τὸ ἴδιον δένδρον καὶ ἡ ὑμβρέλλα, ἡ ὁποία μακρόθεν φηίνεται σὺν πελώριον μανιτάρει, στεγάζει πολλὰκις ὀλόκληρον περρωτὴν ἀποικίαν!

Ἐπειδὴ τὰ μερμηγκόπουλα ἐπροβόλησαν ἀπὸ τὰ ψηλὰ χορτάρια κ' ἀρχισαν νὰ τρέχουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ σὺν τρελλά. Μερικὰ ἔμειναν στῆς ἄκρας τῶν φύλλων, πὺ τὰ κουνήμασεν ἡ αὔρα, καὶ διασκέδαζον μὲ αὐτὸ τὸ κούνημα. Ἄλλα ἐπάλευαν γιὰ διασκεδάσει. Ἄλλα ἐχίζουσαν χωρὶς νὰ κάνουν τίποτα. Καὶ ἄλλα, τὰ πὺ λιχουδίαν, ἐεργάζοντο τὸ τροπέξιν τοῦ συμποσίου.

Φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσε!

Ὁ κ. Γουίντερ, ἀπὸ τὸ Στρεϊτ, εἰμπερεῖ νὰ κουράσῃ αἰ ἐπὶ εἰρηνά τὴν ἐγλύτωσε. Ἐνῶ ἐκοιμᾶτο ἐσχάτως εἰς τὴν εἰκίαν του, εὐρισκομένην πλησίον τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, ἐξερράγη μιά ἀτυμάρια, ὁ λέβηθς τῆς ὀπίσκεις ἐφινδονίσθη κατὰ τοῦ τοίχου. Ἦν ἐτρόπησαν ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκετο τὸ δωμάτιόν του, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐπέρασε διπλὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ἐτρόπησε τὸ πάτωμα καὶ ἐπέσει εἰς τὸ ἰσόγειον, χωρὶς νὰ θίξῃ αἰδέλου τὸν ἐντικῶν, ὁ ὁποῖος ἐξώφλησε μόνον μὲ τὸν τρόμον!

Τερατώδης γάτα

Μία διδασκάλισσα εἰς τὸ Ρηξφορ, ἡ μίς Οὐίλσον, ἔχει μίαν γάταν, τῆς ὁποίας τὸ δεξιὸν ἐπίσθιον ποδὶ εἶνε καθ' αὐτὸ ποδὶ πουλιῶ. Τὸ τερατῶδες ζῶον εἶνε ἄριστα εἰς τὴν ὑγείαν του καὶ δὲν ἐνοχλεῖται καθόλου εἰς τὸ βάδισμα. Ἡ ἀπάναντι εἰκὼν ἐλήφθη ἐκ φωτογραφίας.

Ἐβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ
α.) Μαγικὴ Εἰκὼν
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλληνοσ

Τρεῖς Ἀθίγγανοι ἐκλεψαν ἓνα παιδάκι Ἰδοῦ εἰ δὲς πὺ εἶνε ὁ τρίτος:

β.) Λογοπαίγνιον
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πυγμαλῶνος

Ποῖα πόλις γράφεται μὲ Κ;
Ἄλλοις: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπιφανείας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ σταλῇ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖον

καὶ κοιμισμένη. Ἄν ὅμως κανένας περιεργὸς κατῶρθῶνε νὰ ξεγελάσῃ τοὺς φρουροὺς καὶ νὰ μῆν μὲσά, ἰδοῦ τί θὰ ἐδέλεπε.

Πρῶτᾶ-πρῶτα, εὐθὺς ἀπὸ τῆς μεγάλης εἰσοδοῦ, θὰ εὐρίσκετο 'ς ἓνα διάδρομον, πὺ μὲ κλίσι ὄχι πολὺ ἀπότομη, βγαίνει 'ς ἓνα σταυροδρόμι. Ἀπὸ τὸ σταυροδρόμι αὐτὸ ἀρχίζουν ἄλλοι διάδρομοι, πὺ καθῆνας τοὺς ὀδηγεῖ σὲ δικαίωμα ἄλλο.

Στὰ πρῶτα εἶνε τὰ κελλία τῶν ἐργατῶν. Ἐπειτα, ὄτο προχωροῦμε βαθύτερα στῆ γῆ, ὅπου φυσικὰ ἡ ζέσθη γίνεται μεγαλήτερη, βλέπομε τὸν θάλαμον τῶν χρυσαλλίδων ἢ τῶν κούκουλιῶν, ὅπου τὰ μέλλοντα μερμηγκια ἀποτελειώνουν τὴν τελευταία τους μεταμόρφωσιν.

(Ἐπεται συνέχεια) Γεωγ. Σενόπουλος

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ E. M. Laumann.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

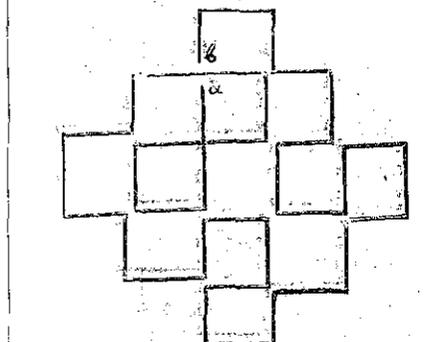
μας (38, ὁδὸς Εὐρωπαϊκῶν), συνδοῦσαν τὴν ἀποστολήν του μὲ μίαν δεκάσαν ἢ μὲ ἓνα δέκαλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὄνοματα ὄλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσού, τὸ ὅποῖον θὰποτελεσθῆ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λῦτας ὡς συνδρομητᾶς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φάουνοσ
c i r s d
o s e c e
u o n e s
r u a q i
q p p u r
u i a e e

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Λύσεις τοῦ 19ου φύλλου

Ἰδοῦ πῶς ὀνομάσωμεν ἀπὸ τὸ α καὶ ὄτα τελειώσωμεν εἰς τὸ β, διαγράφοντες ὄλον τὸ σχῆμα μὲ μόνονκονδυλίαν.—β.) Qui suit les poules, apprend à gratter.—γ.) Ἀνωθεν τοῦ δευτέρου ληστοῦ, φηίνεται τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνεδρυσμένου, ἂν ἡ δεξιὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνας γίνῃ βάσις.

46. Λ Α Μ Α (ΑΜΑΛΙΑ...)
 Α Δ Λ Μ (πνεύμα Διάσ.)
 Μ Α Χ Η (ΒΗΧΑ ΜΕ.)
 Δ Μ Η Ν (ΝΗΜΑ...)

47. Ω Ο Α
 Κ Υ Ν
 Ε Ρ Ι
 Δ Ι Γ Λ Ι Ο Ν
 Λ Ν Ν
 Α Ι Ο
 Φ Α Σ

48. Γηρόσοο δ' αεί
 πολλά διδασκόμενος.
 (Λαμβάνομεν ἐναλλάξ
 ἐν γράμμα ἀπὸ τῆν
 ἀρχῆν καὶ ἐν ἀπὸ τὸ
 τέλος, μέχρις ἐξαντλή-
 σεως.) — 49. ΤΑΡ-
 ΣΟΣ, ΤΙΓΡΙΣ (Τη-
 λέμαχος, ΔΙΕ, Ρήτιον, Σάβρα, Ὁπωρεϊκόν,
 Σέλοσ.) — 50. Τὰ μάτια εἶνε ὁ καθέστῃς
 τῆς ψυχῆς. — 51. Τρεῖς νόμοις πείθου (Τ' εἰς
 νόμ. εἰς πῖ - θού).

52. Ἀρταξέρξης (Ἄρτα, Ἐέρξης). — 53.
 Λαμία (λα, μι, α.) — 54. Ἄλς - ἄλας. —
 55. Ὀθρος - θρός.

56. Σ Σ Σ Π
 Ο Ο Ο Ν
 Κ Κ Ρ Φ
 Υ Ω Ι Η Δ Ο Λ Δ
 Λ Ν Η Δ Ν
 Ω Ο Ο
 Ψ Σ Ν Σ

57. Α
 Μ Α Ρ Ι - Α
 Α - Ρ Ι - Σ Τ Ο - Μ Ε - Ν Η Σ
 Α - Μ Ε - Λ Η Σ
 Ν Η Σ

58-62. Διὰ τοῦ
 Τ: τάφος, Τίτος,
 τυρός (ἡ κῆτος),
 τότε, ἀμός. —
 63. ΒΛΑΔΕΝ,
 ΒΟΛΟΣ, ΔΡ-
 ΤΟΣ (ΒαυΔρία, Ἄορτῆ, ΔεΑΤιον, Εβλο-
 γία, Νησοσ.) — 64. Ἡ Ἑλλάς προορίζεται
 νὰ ζῆσῃ καὶ θά ζῆσῃ. — 65. Ὁ Ἰσπικράτης
 ἐπέθετο μέγας ἱατροῦς: (ο ἰπ - κρατεῖς ὑπ'
 ἤρξε - μέγα σι - ατρο - ῶς).

66. Οιδίπους (ἦδη, ποῦς). — 67. Φαίδρας
 (φι, βῆ, δῆς.) — 68. Ἄριος - Ἄθος. — 69.
 Ὁ μύλος, ἡ Μήλος, τὸ μύλον.

70. ΚΗΠΟ
 ΗΡΩΣ
 ΠΩΣ
 ΟΣ
 Σ

72. ΠΥΡΟΣ
 ΡΟΔΟΝ
 ΕΛΛΑΣ
 ΦΩΝΟΣ
 ΣΑΜΟΣ

71. Ἔστι δίκης ὀφθαλμός, ὅς τὰ πᾶνθ'
 ὄρα. (Ἡ ἀνάγκη κατὰ στήλας, ἐκ τῶν
 κᾶτω καὶ ἐκ τῶν ἄνω ἐναλλάξ.) — 73. ΚΥ-
 ΠΡΟΣ — ΑΘΗΝΑ (Κίμων, Ὑάινα,
 ΠΝεύμων, ΡΗτορικῆ, Ὁθων, Σαρδεῖς.) —
 74. Σαυτὸν αἰδοῦ. — 75. Ἡ Ἑλλάς ἐνίκη-
 σεν! (ι, ἔλ, -ᾶς ἐν οἴκ. εἰς ἐν.)

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
 ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Πλατεία Ὁμονοίας
 Ὁδὸς Δόρου 8α
 Ὁραὶ ἐπισκέψων 10-12 καὶ 3-5

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 Επιθυμῶ ἀλληλογραφίαν μετὴν Τσουτῆσαν.
 Μπουμπουλίνα. (Π', 157)

Ἐν δέχομαι κάρτας εἰμὶ ἀπὸ συνδρομητᾶς
 καὶ συνδρομητριάς τῆς «Διαπλάσεως» καὶ
 ἐξακολουθεῖ μόνον με' αὐτοῦς. — Δέλα Δημ.
 Παπαγρηγορίου, Ἡράκλειον (Κρήτης) (Π', 158)

Ἀφελὴς Σανδούλα. Μόνον ἐγὼ! κα' ὄλη ἡ
 παρέα. — Μικρὰ Ἀριστοκράτις.

Κρητικοπούλα, δέξου: ἀλληλογραφίαν
 μέσον «Διαπλάσεως» μετὴν Μεγάλην
 Καρδίαν; (Π', 160)

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ Τ' ΑΗΤΗΤΟΥ ΕΥΖΩΝΟΥ

Εμπρός μετὸ σταβί γυμνὸ
 ὕμνοσας τῆν Πατρίδα...
 Ζ-ῆτω ἡ Ἑλλάδα! ἰ ἐφώνησες
 Ως ἄλλος Ἡρακλῆς
 Ν-ῆσες καὶ Δόξες καὶ θεῆς
 Ε-ῆσαν καρωνίδα
 Χ-ᾶσᾶς σὶ ἀντρέϊ σου μέτωπῳ
 Α-ροῦ ἤρξες νικητῆς.
 Ρ-δὲ; πῶς; τώρα γύρω σου
 Ρ-οδόπλαστῆ ἡ Μεγάλη
 Ε-λλάδα ὑψώνει μὲ εὐχῆ
 γιὰ τὴ χρυσὴ σου τὴ γιορτῆ
 ποῦ φτάνει σὰν κορδαί!
 Μικρὸ Χελιδονάκι (Π', 161)

Τὸ Μικρὸ Χελιδονάκι ἀνταλλάσσει Μικρὰ
 Μυστικά με πάντας καὶ πάσας. Δέχεται
 μακροχρονίως ἀνταλλαγὰς τὸ πολὺ δύο τε-
 τράδια τὸν μῆνα. (Π', 162)

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΚΑΘ' ὙΣΤΕΡΗ-
 ΣΑΝ. — Τὸν ἀγαπητὸν Μέλλοντα Ἐ-
 φρευτήν, πρωτεύσαντα εἰς τὸν διαγωνισμὸν
 τῶν Δευτῶν Λέξεων, συγχαίρου ἐγκαρδίως
 εἰ φίλου τοῦ Ἑλληνικῶν Ἰδεῶδες καὶ Στρα-
 τηλάτης τῶν Ἑλλήνων. (Π', 163)

ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ
 Ο συνδυασμὸς «Κυανὸ Κόμματος» καὶ
 «Ἀγῶνος» ἀποτυχόν τὸ 1912 ἔνεκεν
 ἀποκλεισμοῦ Ἠπειροῦ, μὴ δυνθθέντων τοῦ
 τρίτου τῶν μελῶν νὰ ψηφίσουν, κατέχεται
 πάλιν εἰς τὸ δημοψήφισμα με βεβαιωτῆν ἔ-
 πιτυχίαν. Ζητεῖται ἡ διεύθυνσις Νικητριάς
 Ἑλλάδος καὶ Πανελληνίου Ἐνώσεως.
 Ὁ Ἡγεμόνας: Εὐγενὲς Ἰωαννικόν.

Εὐχαριστῶ ἅπαντας τοὺς ψηφισάντας με,
 παρακαλῶν αὐτοὺς ἵνα τύγῳ ἐκ νέου τῆς
 ὑποστηρίξεώς των. — Εὐγενὲς Ἰωαννικόν (ὁμο-
 ψήφιος Β'. τριμηνίας). (Π', 165)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ
 ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1913

Κατὰ τὰ προκηρυθέντα, τὴν 15 Ἀπριλίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτῆρα
 οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2297, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς
 ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρωσάντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομῆν ἐτησίαν, ἐνεσήμερον, ἐξά-
 μηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ἀπριλίου. Ἐκκληρώθησαν δὲ
 κατὰ σειράν οἱ ἑξῆς: 50 ἀριθμοί:

- 1257, ἐκέρδιον ἐν ὄρωλόριον τῆς τοπῆς.
- 523, 131, ἐκέρδιον ἕκαστος τόμος Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.
- 1981, 389, 2064, ἐκέρδιον ἕκαστος τόμος Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.
- 79, 1472, 817, 1116, ἐκέρδιον ἕκαστος τόμος Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.
- 586, 1720, 286, 921, 700, ἐκέρδιον ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομῆν Διαπλάσεως τοῦ προσηγοῦ ἔτους.
- 885, 1621, 446, 2131, 216, ἐκέρδιον ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀπέντυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».
- 2241, 313, 994, 748, 1386, 28, 1207, 1826, 51, 1156, ἐκέρδιον ἕκαστος ἀνὰ ἓν τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3, 50.
- 904, 555, 350, 1912, 672, 787, 1570, 839, 493, 1432, 2093, 148, 965, 541, 414, 1015, 1329, 716, 233, 302, ἐκέρδιον ἕκαστος ἀνὰ ἓν τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μετὰ τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα
 τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ κατὰ τὸ 22ον φύλλον τῆς προσηγοῦς ἔδουμάδος, χωρὶς νὰ δικαι-
 οῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου,
 οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδιον
 τόμους κατ' ἐκλογὴν των, ἀπευθύναντες σήμερον ἐπιστολὴν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὀρί-
 σουν ποῖους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Ἡ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1913 θὰ γίνῃ τὴν 15
 Ἰουλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρω-
 σαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομῆν ἐτησίαν, ἢ ἐνεσήμερον,
 ἢ ἐξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15ῃ Ἰουλίου 1913.
 Εἶνε δὲ τὰ Δωρὰ τῆς Τρίτης: Κληρώσεως ἕκαστος μετὰ τῆς ἀνωτέρου Δευτέρας.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΥ
 (Ἠρώων Ἀτλαντικοῦ καὶ Χιαβιάδα)
 ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
 ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ
 (Συλλογὴ Ποημάτων)
 Ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὁποῦδήποτε
 ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντίτιμου φρ. 2
 Γράψατε: D. E. VALAKOS
 71-77 Park Place
 NEW YORK, U.S.A.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 19ου ΦΥΛΛΟΥ
 [Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 169].

- ΑΘΗΝΩΝ: Ἐνδοξὸς Ἀκρόπολις, Ἄντρον τῶν Νυμφῶν, Μιχ. Ἀθ Ζώνης, Εὐθύμοσ Βοσκοπού-λα, Ἀνδρομάτη Σαυροφρέτα, Γ. Παπαδόγμωννης.
- ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη Ἑλλάς.
- ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Α. Μαγαλιτόπουλος.
- ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Τρελλὴ Ναυτοπούλα (18-19) Ἄν. Μπουρνέλος.
- ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Κρ. Χρ. Ἀναστασόπουλος.
- ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἐνας ζωῆς ὑπογραμμήν.
- ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μαρία Γ. Γεραῆ, Γ. Σ. Κουτσο-λέντης.
- ΚΟΝΗΠΟΛΕΩΣ: Ἀτρόμητο Εὐδωνάκι.
- ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸ Ναυτοπούλο.
- ΤΡΙΚΑΛΛΩΝ: Γ. Κ. Παπαγεωργίου.
- ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σόλων Ν. Σπυροπούλος.
- ΥΡΑΣ: Νίκα Ἄν. Καρδούλη, Ν. Π. Βασιλείου.
- ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Εὐ. Γ. Μπακοῆς, Πίτσα Η. Καλ-μάνη, Στ. Ἀλ. Ζόχος, Δ. Ε. Ὀλυμπίου, Ἐλένη Ε. Γκουτῆ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
 Τῶν ἐκέρδιων ὄρθην τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
 ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληρωτῆρα καὶ ἐκκληρώθη τὸ
 ἐν ἰατρίας ΠΑΤΡΙΝΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ τὸ ὁποῖον
 ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλαίαι
 καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20	
Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :		Διὰ τῶν Ἠρακτόρων, Ἐσωτ. Λ. 10. Ἐξωτ. Λ. 15	
Ἐτησίαι φρ. 8.—		Ἐτησίαι φρ. 10.—		Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου	
Ἐξάμηνος 4,50		Ἐξάμηνος 5,50		τιμῶνται ἕκαστον λστ. 25	
Τριμηνος 2,50		Τριμηνος 3.—		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		Ὁδὸς Ἐδριπίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον	
Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς		Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἀπριλίου 1913		Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 22	

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ
 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
 ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)
 Ἢ κρίσις τοῦ ἑνδεκαετοῦς παιδιοῦ
 συνέπιπτεν ἄλλως τε μ' ἐκείνην τὴν ὁ-
 ποίαν διετύπωνεν ἐπὶ τὸ πομπωδέστερον
 ὁ πολὺς Μιραμπώ, λέγων:

«Τὶ στοχάζονται λοιπὸν αὐτοὶ οἱ ἄν-
 θρωποι; Δὲν βλέπουν τὰς φοβέρας ἀθύ-
 σους, αἱ ὅποια ἀνοίγονται ὑπὸ τὰ βή-
 ματὰ των;»
 Ὅχι, τίποτε δὲν ἐβλεπαν, τίποτε δὲν
 ἐμάντευαν οἱ κομποὶ κ' ἐλαφροὶ ἐκείνοι
 εὐπαρδίαι.

Ἐν αὐτοῖς ἐπλησίαζεν ἡ στιγμή
 κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπλήρωναν πολὺ
 ἀκριβὰ τὴν ἀμεριμνησίαν καὶ τὴν ἐλα-
 φρότητα των...

Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἡ μεγάλη
 ἐκδικητρία, ἦτο ἐγγύς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΜΙΑ ΤΡΕΛΛΑ ΤΟΥ ΑΖΕΝ

Ὑπὸ δυσμένειαν.

Μετὰ πολὺήμε-
 ρον ἀπουσίαν, κατὰ
 τοῦσύνθεσενάπρωι,
 ὁ κ. Λωζὲν παρου-
 σιάσθη πάλιν εἰς
 τὸ μέγαρόν του.

Ἐφαινετο σὺλ-
 λογισμένος καὶ δὺ-
 σθυμος.
 «Νά τα μας!
 εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ
 Μπόμπης. Θὰ τοῦ
 χροιάζονται πάλι
 τοῦ κ. δουκὸς καρ-
 μιὰ τριακοσαρτὰ
 χιλιάδες... Εὐτυ-
 χῶς ἐγὼ ἐδῶ εἶ-
 μαι καὶ οἱ Πέρτε-
 νερ ἐπίση; Ὡ-
 ραίτ!

Ἄλλὰ δὲν ἐπρόκειτο περὶ χρηματι-
 κῆς στενωγορίας. Καὶ ἂν ὁ δούξ Λωζὲν
 ἐφαινετο δύσθυμος, εἶχε σπουδαίους λό-
 γους διὰ νὰ εἶνε.

Φαντασθεῖτε, οἱ εἶχε περιπέση εἰς
 πλήρη δυσμένειαν.
 Ὅχι μόνον δὲν τῷ ἔδωσαν τὴν ἀρχη-
 γίαν τῶν γάλλων φρουρῶν, τὸ ὁποῖον
 ἤλπιζε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ στρατάρ-
 χου Μπιρών, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν τε-
 λευταίαν κατακλίσειν τοῦ Βασιλέως, ἡ
 Αὐτοῦ Μεγαλειότης τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα
 χωρὶς νὰ τῷ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον.

Τέλος, τὴν ἐπέστειλαν, διατάχθη νὰ
 φύγῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν καὶ νὰ ὑπάγῃ
 εἰς τὴν Κοροϊκὴν
 νάναλαθῇ τὴν δι-
 οικήσιν ἐνὸς συντάγ-
 ματος.

Δηλαδή σχεδὸν
 ἐξορία!
 Ποῖος ὁ λόγος
 αὐτῆς τῆς αὐση-
 ρότητος ἐναντίον
 τοῦ ἕως χθὲς εὐ-
 νοουμένου αὐλικοῦ;
 Ἰδοῦ, με' ὀλίγας
 λέξεις:

Ὁ δούξ Λωζὲν
 εἶχε στενωτάτον φί-
 λον τὸν δούκα Φί-
 λιππον τῆς Ὀρλι-
 νης, ἐκείνον τὸν
 ὁποῖον ἡ Ἐπανά-
 στασις θὰ ἐβάπτιζε
 μετ' ὀλίγον Φίλιπ-
 πον Ἰσότητα (Φι-
 λίπ-Ἐγκαλιτέ).

«Μετὴν χεῖρα τεταμένην, κρατεῖ ὑψηλὰ
 τὸ γεμάτον ποτήρι...» (Σελ. 167, στ. α')

Ἀπὸ τοῦδε ὁ ἡγεμονίδης αὐτὸς προ-
 ητοιμάζετο διὰ τὸν ρόλον πού θὰ ἐπαίξε
 κατὰ τὴν τρομερὰν περίοδον τῆς Ἐπα-
 ναστάσεως, εὐνοῶν τὰς προσπάθειαις ἐ-
 κείνων, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ κλονίσουν
 τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν, ὁ δὲ δαίλιος Λου-
 ζοβίκος ἸΣΤ', ἡ τολμῶν νὰ προσβάλλῃ
 ἀπ' εὐθείας τὸν ἰσχυρὸν ἐξάδελφόν του,
 κατεδίωκε τοὺς φίλους του.

Ὁ Λωζὲν ἦτο ἀπὸ τὰ πρῶτα ὄψματα
 τῆς βασιλικῆς ἐκδικήσεως.

Ἄλλ' ὁ δούξ δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς ἀν-
 θρωποῦς ποῦ ὑπακούουν τόσον εὐκόλα
 εἰς μίαν διαταγὴν ἐξορίας.

Κλεισμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του,
 ἀντὶ νὰ κάμῃ τὰς προεπιμασίας τοῦ τα-
 ξειδίου, προσεπάθει νὰ εὕρῃ μέσον διὰ νὰ
 ἐπιτύχῃ τοῦλάχιστον μίαν ἀνάβολήν.
 Ἐν μόνον πρόσωπον ἡμπεροῦσε νὰ τὸν
 σώσῃ. Καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἦτο ἡ
 βασίλισσα, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε μέχρι τοῦ-
 δε εἰς ἐκ τῶν μάλλον ἀφρωσμένων θε-
 ραπόντων. Τὴν προτεραιάν εἶχε γράψῃ
 εἰς τὴν Μαριὰν Ἀντιμαύταν, παρα-
 ναλῶν νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλὰ
 δὲν εἶχε λάβῃ ἀκόμη ἀπάντησιν.

Ἡ σιωπὴ τῆς Βασιλίσσης, εἰς τὴν
 φιλίαν τῆς ὁποίας ἐβασίλευε, ἦτο σὺμ-

Ἡ κυρία Μαντεγγιὸν εἶχε κτεισθῆ ἄ λὰ ζαο-
 νιμέρ... (Σελ. 166, στ. γ')